

Izmed nevernih Tomažev izbere dva tovariša in jih odvede s seboj. Pokaže jima vsa medišča, kar jih je imel pod domačo streho, ostala družba je pa radovedno čakala odločitve na cesti. Pridružil se je v tem času radovednežem tudi Kovačev Ivan. Kmalu se vrne Tonček s preglednikoma. Tonček se smeje glasno, a preglednika še glasneje. Ko stopijo med tovariše, potrdijo število medišč — sedem, potem pa še pošepneta pregledovalca vsak nekaj drugim na uho. Šepet se je širil od ušesa do ušesa. Ko je zvedel skrivnostno vsebino tudi Kovačev Ivan, je pritrdil glasno: „Res, res! Sedem medišč ima Tonček. Toda čigava so pa jabolka, kdo jih pozna?“

Pregledovalca odgovorita soglasno: „S Kovačevega vrta! Saj jih poznamo. Same magdalenke — tiste težke, debele!“ In s pregledovalcema vred se je grohotala vsa družba.

„Ali me je kdo videl?“ vpraša Tonček osramočen. „Jabolka smo videli. Morda jih ne poznamo?“ je bil odgovor, kratek in trd.

In jesensko solnce se je zopet smehljalo Tončku: „He, he, Tonček! Ali si videl? He, he!“

Nevihta.

<i>Blisk v polnočni šviga grozi,</i>	<i>V grozi groma, v žaru bliska</i>
<i>noč gori v plamenih vsa —</i>	<i>Bog svoj zakon govori.</i>
<i>Bog se v veličanstvu vozi,</i>	<i>Bilka — grešnik — plah se stiska,</i>
<i>meče strele iz neba . . .</i>	<i>a nedolžnik sladko spi . . .</i>

Fran Žgur.

Odhod.

*Zbogom, draga rodna vas!
Morda zopet let deset,
če ne več, pogoltne čas,
ko bom tebe videl spet!*

*Tudi se zgodi lahko,
da zdaj zadnjič gledam te
in da kmalu mi telo
smrt tam v dalji v grob zaspe!*

*Še na Šumbreg šel bi rad,
ki tako skrivnostno v svet
kaže svoj razpadli grad
iz temotnih davnih let!*

*Gor z višave šumbreške
v znane dole bi strmel
ter ta pota in stezé
v mislih še enkrat obšel!*

*Toda prišel mi je čas,
čas določen za odhod!
Zbogom torej, rodna vas,
zbogom, ti moj borni rod!*

Fr. Rojec.